

SKADEDYRET

Det pumper. Det hele. Selv gulvet. Festglade ansigter skæver over til mig. Som om jeg er et skadedyr, der smitter, hvis man kommer for tæt på. Jeg sidder på gulvet med benene trukket op under mig. Gulvet flyder med tomme dåser og nedtrampede serpentin. Der er en klam lugt af øl og opkast. Hvorfor det er sjovt, det her, har jeg endnu ikke fundet ud af. Musikken er dunkende høj og lyset dæmpet. Hvad jeg laver her, har jeg tænkt på mange gange. Min hånd holder slapt om en øl, der endnu ikke er åbnet. Jeg fik den lige før af en meget forfamsket vaklende pige i en alt for kort kjole, som ikke opfattede, hvem jeg var. Jeg drikker ikke øl. Og det er nok det, der er problemet.

De andre stimler nu sammen under høje råb. Pigerne støtter sig fnisende til hinanden, mens en mere spinkel en af slagsen sidder i midten af kredsen og bunder shotglas på ræd og række under høje tilråb. Jeg ser hendes ansigt i spotlyset fra spisebordslampe. Hun ser ikke ligefrem rask ud. Da sidste glas er tomt, falder hun bagover og banker hovedet i bordbenet. Da der ikke er nogen, der gør noget, piler jeg frem fra skyggen, som en rotte på jagt efter mad. Jeg hjælper hende op. Hun er helt slap og ikke ved

bevidsthed. Jeg trækker hende over til sofaen. Og flytter et par flasker og en skål chips, for at hun kan ligge ned. Hun er helt bleg og hendes øjne er sorte af udtværet mascara. Kjolen er kravlet op, så det meste af låret er synligt.

Musikken pumper stadig som et hjerte, der holder liv i festen. Pumper blod ud til alle de festende, selvom det snart kun er alkohol, der løber i årene. Jeg sætter mig tilbage i skyggen og iagttager. Der var heldigvis ikke nogen, der opdagede at skadedyret flyttede sig ud af skyggen. Det er første gang, jeg er her. Første gang jeg oplever den dunkende lyd og højlytte latter. Jeg har ondt i hovedet og vil egentlig gerne hjem. Lyden går lige i hjernen og føles som uendelige taktslag, der bare skal følges. Taktslag man bliver nødt til at følge for ikke at falde ud af takten. Sakke bagud og ikke være med. Det er da mig, der er forkeret. Mig det er galt med.

Jeg sidder stille og mærker øjnene betragte de dansende, men hele tiden vende tilbage til pigen i sofaen. Mine øjne standser et par sekunder på sofaen. Pigen bliver mere bleg for hver gang, jeg ser på hende. Jeg vender blikket væk for at se, om der ikke er nogen, der har tænkt sig at gøre noget. Skænke hende en tanke. Bekymre sig. Er det ikke lidt deres skyld? Hvorfor er de så blinde? Jeg overvejer bare at smutte ubemærket og cykle hjem. Smutte væk fra det her kaos. Nej, det kan du ikke tillade dig, er der en stemme, der hvisker inden i mig. Hun har ingen. Jeg må gøre et eller andet. Jeg kan ikke bare smutte. Men det er vel ikke mit ansvar? En sidste gang standser mine øjne atter på pigen og jeg indser, at der er noget galt. Hun er meget hvid i ansigtet og har ikke rørt på sig. Jeg lister forsigtigt ud af skyggen og begiver mig den lange vej hen til pigen. Væk fra den trygge skygge. Mit hjerte banker i mit bryst.

Hun trækker vejret endnu. Med rystende hænder rusker jeg i hende. Der sker intet. Hendes øjne forbliver lukket og hendes krop er helt slap. Jeg prøver et par gange. Der er ingen kontakt. Jeg famler efter min mobil. Jeg må have hjælp, hun har giften i kroppen. Hun må reddes.

Udenfor har mørket sænket sig som en kappe om det lille hamrende hjerte. Der hamrer selv så sent på aftenen. Hamrer lystigt som om intet var sket. Jeg venter. Mit blik flakker hvileløst rundt. Jeg er dødtæt. De andre danser tågende videre uden at opfatte, hvad der sker. Så skimter jeg endelig de blå blink bag den tilduggede rude. Der er ingen, der har opdaget det endnu. Døren bliver revet op og to bredskuldrede mænd i neongult tøj træder ind. De råber op om, hvem der har ansvaret for festen. Der bliver stille. Latteren dør hen. De gule mænd tramper ind midt i stuen og bærer forsigtigt

den bevidstløse pige ud. Jeg sidder et øjeblik og lytter på stilheden. Der er ikke en lyd at høre. Det hele er stivnet. Selv den dunkende lyd forstummet. Ingen latter og høje skrig.

De gule mænd bryder stilheden og råber, at festen er slut. Der er brok og ubesvarede spørgsmål, inden de tumlende og kravlende forlader rummet ud til regnen. Jeg sidder lidt, før jeg efterlader det tomme rum endnu mere tomt. Jeg trasker hen ad den våde asfalt med kun blod i årene. Måske er det alligevel ikke mig, der er skadedyret. De blå blink spejler sig i vandpytterne, mens jeg går med tunge skridt ned mod min cykel. Det pumper stadig. Mit hjerte.

Martha Søgaard Lind, 9. klasse